

BARBARA DELINSKY

Kui
mu õde
maagab

New York Timesi bestseller

Andrew'le ja Juliele
igavesti

Barbara Delinsky
While My Sister Sleeps
2009

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike sündmuste, paikade või inimestega, elusate või surnutega, on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Ilon Vilder
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Mari Mets

Copyright © 2009 by Barbara Delinsky
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

E04341018
ISBN 978-9949-82-219-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Oli aegu, kui Molly Snow armastas oma õde, aga täna ei olnud selline päev. Ta oli tõusnud enne kukke ja koitu, et Robinile raja ääres vett pakkuda, aga sai teada, et Robin oli meelt muutnud ning otsustanud pärastlõunal pikale jooksule minna ning ootas, et Molly teda seal toetaks.

Ja miks ka mitte? Robin on maailmatasemel jooksja – kümneid medaleid võitnud maratonijooksja, kellel olid muljetavaldavad tulemused ja kindel kavatsus olümpiamängudele pääseda. Ta oli harjunud, et inimesed oma plaane tema omade järgi muudavad. Ta oli staar.

Korrates seda juba miljonendat korda, keeldus Molly pärastlõunal aitamast ning keeldus alla andmast, kuigi Robin käis tal magamistoast vannituppa ja tagasi järel. Robin oleks võinud vabalt hommikul jooksma minna – ta tahtis lihtsalt selle asemel koos sõbraga hommikust süüa. Ja kas Molly ei tahaks ise ka midagi sellist teha! Aga ei saanud, sest ta päev oli tööd triiki täis. Ta pidi olema kell seitse Snow Hillil, et jõuda aiandisse enne kliente, pidi esitama tellimused, varud ja müügid üle vaatama, tegelema puhkustehooaja tellimusega; ning peale enda kohustuste pidi ta tegelema ka vanemate omadega, sest nood olid reisil. See tähendas tegelemist kõikide tekkivate probleemidega ning mis veelgi

hullem, juhtimiskoosoleku juhtimist – mis polnud Molly meelest üldse lõbus.

Emale ei meeldiks, et ta Robinit alt veab, aga Molly tundis, et teda kasutatakse liiga palju ära, et sellest hoolida.

Hea uudis oli see, et kui Robin läheb pärastlõunal jooksma, on ta parasjagu ära, kui Molly koju jõuab. Päike avatud akendest nägu kuldamas, Molly leebus, kui Snow Hillist koju sõitis. Ta haaras tänaväärsest kirjakastist posti, küsimata endalt, miks õde seda kunagi ei tee, ning pööras rataste krudinal kruusasele sissesõiduteele. Roosid olid õrnalt virsikukarva, nende hõng oli peatsest närtsimisest hoolimata imeline. Nende taga kasvasid hortensiad, mille Molly oli ise istutanud, imeilusate alumiiniumiläikeliste siniste õitega; kastetud kohvipaksu ja rohke väetisega.

Ta parkis auto sootamme alla, mis varjutas majakest, mille nad olid Robiniga üürinud ning mis oli neil nüüd käest minemas, ning avas tagaluugi ja hakkas asju maha laadima. Ta oli peaaegu majani jõudnud, žongleerides longus monstera, korvitäie ronitaimede ja kassipuuriga, kui ta mobiiltelefon helises.

Ta juba kuulis seda. *Anna andeks, et ma täna hommikul karjusin, Molly, aga kus sa praegu oled? Mul ei lähe auto käima, ma olen kuskil pärapõrgus ja ma olen lõõdud.*

Molly nihutas oma kandamit, et võtit kätte saada, kui telefon uuesti helises. See helises kolmandat korda, kui ta põlvitas, et sisse astudes asjad kohe ukse juurde maha panna. Just siis hakkas süütunne pead tõstma. Paar sekundit enne kõne postkasti minekut tõmbas ta selle taskust välja ja lõi klapi lahti.

„Kus sa oled?“ küsis ta, aga liini teises otsas ei kõlanud Robini hääl.

„Kas Molly kuuleb?“

„Jah.“

„Mina olen vanemõde Dickenson-May memoriaalhaiglast. On juhtunud õnnetus. Teie õde on EMOs. Me soovime, et te siia tuleksite.“

„Kas autoõnnetus?“ küsis Molly ärevusse sattudes.

„Jooksmisõnnetus.“

Molly pea vajus rippu. Jälle üks neist. Oh, Robin, mõtles ta ja piilus kassipuuri, olles mures rohkem sinna pistetud väikese merevaigukarva kassi kui oma õe pärast. Robin on lootusetu uljaspea. Tema saadav auhind oli seda väärt, aga kas ka makstav hind? Murdunud käeluu, nikastatud õlg, väljaväänatud pahklud, fastsiit, neuroom – nimeta mida vaid, tal olid need kõik juba olnud. Teisalt oli see väike kass aga süütu ohver.

„Mis juhtus?“ küsis Molly hajameelselt ning meelitas vaiksete hääliustega kassi puurist välja.

„Arst selgitab teile. Kas te elate kaugel?“

Ei, ei ela kaugel. Aga elu oli talle õpetanud, et ta peab ainult röntgenitulemusi ootama, kompuutertomograafiaga läheb veel kauem. Ta sirutas käe puuri ja tõmbas kassi õrnalt välja. „Ma elan kümne minuti kaugusel. Kui tõsine asi on?“

„Ma ei saa seda teile öelda, aga meil on vaja, et te siia tuleksite.“

Kass värises tugevasti. Ta oli leitud ühest kuurist, kuhu oli koos veel kümne kassiga lukustatud. Loomaarst oli arvanud, et ta on vaevu kaheaastane.

„Mu õel on mobiiltelefon kaasas,“ üritas Molly, teades, et kui ta saaks otse Robiniga rääkida, saaks ta rohkem teada. „Kas tal on mobiililevi?“

„Ei, andke andeks. Teie vanemate number on koos teie numbriga tema tossu küljes lipikul. Kas te helistate neile ise või teen seda mina?“

Kui õde hoiab tossu käes, ei saa see Robinil jalas olla. Achilleuse kõõluse rebend? See oleks halb. Kõigest hoolimata murelikuks muutudes ütles Molly: „Nad on välismaal.“ Ta üritas nalja visata. „Ma olen suur tüdruk. Tulen sellega toime. Andke mulle mõni vihje.“

Aga õde ei läinud liimile. „Arst selgitab. Kas te tulete?“

Kas tal on valikut?

Kõne lõpetanud, võttis Molly kassi sülle ning viis majakese tagaosas asuvasse magamistuppa. Pärast seda kui oli kassi tema pessa pannud, liivakasti ja toidukausi sinna lähedale seadnud, istus ta ise voodiservale. Ta teadis, et oli rumal looma siia tuua, kui nad peavad juba nädala pärast välja kolima, ent ta ema keeldus kategooriliselt võimalusest lasta ainsamalgi loomal varjupaigas elada, kuid see loom vajab kodu. Loomaarst oli teda mitu päeva kliinikus hoidnud, ent kass polnud teiste loomadega kuigi hästi läbi saanud. Ta polnud pelgalt alatoitumuses, vaid nägi välja, nagu oleks jäänud kaotajaks rohkem kui ühes võitluses. Tema väike keha oli pinges, nagu ootaks veel üht hoopit.

„Ma ei tee sulle haiget,“ sosistas Molly kindlalt ning läks tagasi esikusse, et loomale veidi ruumi anda. Ta piserdas korgipuule veidi vett – liiga palju vett valgukuks lihtsalt mullast läbi – ning viis selle siis korterisse ja asetask otsese päikesevalguse käest eemale. Ka see vajab väetist, aga hiljem.

Kõigepealt duši alla. Ta peab kiiresti tegema – vaid nii kauaks saab ta haiglasse minekut edasi lükata. Ent kasvuhoones oli septembrikuus palav ning pärast sügislillede suurteilmuse saabumist oli ta veetnud suurema osa pärastlõunast, võttes kaste koost lahti, tõstes lillepotte ühest kohast teise, pannes taimedest paika uue väljapaneku ja higistades.

Duši all käik aitas mõtteid selitada. Kui ta tuli riietumiseks tagasi oma tuppa, ei suutnud ta kassi leida. Vaikselt hүүdes vaatas ta voodi alla, avatud ustega kappi, kartongivirna taha. Ta vaatas Robini tuppa, väikesesse elutuppa, isegi lillepotti – mis oli samuti vaja ära pakkida, ent täitis hetkel oma esteetilist ülesannet ning sinna sai väike kass kerge vaevaga peitu pugeda.

Ta oleks veel kauemgi otsinud, kui ta alateadvus poleks teda noomima hakanud. Robin on haiglas heades kätes, aga kuna vanemad on kuskil Atlanta ja Manchesteri vahel ning tema enda nimi oli olnud tossusildil esikohal, peab Molly valikuid tegema.

Ta lasi pikkadel juustel kuivades lokki tõmbuda, tõmbas jalga puhtad teksased ning selga T-särgi. Siis sõitis Molly ära, telefon süles, oodates, et Robin talle helistaks. Temaga on kindlasti kõik korras ja ta on pisut pelglik – kui asi nüüd tõesti polnud Achilleuse kõõluses, mis tähendaks operatsiooni ja mitme nädala pikkust jooksupausi. Kui asi on nii, siis on nad kõik hädas. Õnnetu Robin oli tõeline piin ja õnnetus poleks saanud enam halvemal ajal juhtuda. Tänapäevane poolmaratonijooksja oli jõudnud New Yorgi maratonini. Kui ta jõuab seal USA naiste arvestuses esikümnesse, oleks talle suviste olümpiamängudele koht garanteeritud.

Telefon ei helisenud. Molly polnud kindel, kas see on hea või halb, aga ta ei näinud põhjust emale teadet jätta enne, kui on olukorrast rohkem teada saanud. Kathrynil ja Robinil on väga tugev side. Kui Robinil kasvaks varbaküüs sisse, tunneks ka Kathryn valu.

Nii armas, kui sind niiviisi armastatakse, nurises Molly endamisi ning tundis järgmisel hetkel kahetsust. Robin oli kõvasti vaeva näinud, et jõuda sinna, kus ta parasjagu on. Ning Molly on tema saavutuste üle uhke.

Ent tundus, nagu jooksmine valitseks nende elu üle. Vimma ja kahetsuse vahel pendeldamine oli nii kurnavalt lõputu nõiaring, et Mollyl oli hea meel, kui ta haigla ette jõudis. Dickenson-May haigla asus linna põhjaosas, kõrgudes Connecticuti jõe järsul kaldal. Vaade oleks olnud võluv, kui poleks olnud neid põhjuseid, mis inimesi siia tõid.

Sisse kiirustades ütles Molly EMO vastuvõtulaua teenindajale oma nime ning lisas: „Mu õde on siin.“

Üks õde astus tema juurde ning osutas koridori lõpus oleva boksi poole, kus Molly lootis näha kandraamil naeratavat Robini. Ent selle asemel nägi ta arste ja masinaid. Ta ei kuulnud õde ütlevat: „Oh, Molly, see juhtus jälle,“ vaid tõsiste häälte pominat ja masinate rütmilist piiksumist. Molly nägi paljaid jalgu – rakkus,

kindlasti Robini omad – aga ei mingit muud märki oma õest. Esimest korda tundis Molly süümepiinu.

Üks arstidest astus lähemale – pikk mees, kes kandis musta raamiga prille. „Kas teie olete tema õde?“

„Jah.“ Arstist tühjaks jäänud kohast sai ta Robini peale pilgu heita – lühikesed tumedad juuksed olid sassis nagu tavaliselt, ent silmad olid suletud ning ta suu külge oli teibitud voolik.

Ärevusse sattudes Molly sosistas: „Mis juhtus?“

„Teie õel oli südamerabandus.“

Ta pörkus tagasi. „Mida?“

„Üks teine jooksja leidis ta tee äärest teadvusetuna lebamas. Tal oli piisavalt oskusi, et elustamisega alustada.“

„Teadvusetult? Aga ta tuli sellest välja, kas pole?“ Ta poleks pidanud teadvuseta olema. Ta silmad võivad puhtast kurnatusest kinni olla. Viieteist miili jooksmine võib seda põhjustada.

„Ei, ta ei ole veel välja tulnud,“ vastas arst. „Me vaatasime tema haigusloo üle, aga seal pole märkigi südameprobleemidest.“

„Sest neid polegi,“ ütles Molly ja arstist mööda lipsates läks voodi juurde. „Robin?“ Kui õde ei vastanud, vaatas ta voolikut. See polnud ainus murettekitav asi.

„Hingamistoru on ühendatud hingamisaparaadiga,“ selgitas arst. „Need juhtmed on ühendatud elektrootidega, mis mõõdavad ta südametööd. See käeside mõõdab ta vererõhku. Tilguti on vedelike ja ravimite manustamiseks.“

Nii palju, juba nii kiiresti? Molly raputas Robinit hoiatavalt õlast. „Robin? Kas sa kuuled mind?“

Robini silmalaud ei liikunud. Ta nahk oli kahvatu. Mollys kasvas hirm. „Äkki ta sai autolt löögi?“ küsis ta arstilt, sest see tundus loogilisem kui võimalus, et Robin sai kolmekümne kahe aastaselt südamerabanduse.

„Muid vigastusi ei ole. Kui tegime hingamistoru paiknemise kontrollimiseks rindkerest röntgeniülesvõtte, nägime südame kahjustumist. Praegu lööb süda normaalse sagedusega.“